

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z powództwa Gminy B.

przeciwko T.S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 listopada 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 13 marca 2019 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten

odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca pozwana T.S. powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z zastosowania przez Sąd Apelacyjny rażąco rozszerzającej interpretacji umowy łączącej pozwaną z powodową Gminą B.. Wskazała ponadto na istotne zagadnienie prawne i potrzebę wykładni przepisów prawnych, to jest art. 65 § 1 i 2 k.c. co do granic sądowej wykładni oświadczeń woli w sytuacji, w której strony „identycznie rozumieją paragrafy zawartej umowy”.

Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zakłada, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze prima facie zasługują na uwzględnienie. Oczywiste jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą mieć zatem kwalifikowany charakter oraz dotyczyć konkretnych, powołanych we wniosku i niepoddających się różnej wykładni przepisów prawa, co skarżący zobowiązany jest wykazać (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156, i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18, niepubl.).

Sąd Apelacyjny, dokonując wykładni spornej umowy, przyjął, że strony odmiennie rozumiały jej treść. Uznał, że podstawą odstąpienia od umowy przez powódkę, jako zamawiającego, mogło być nierozpoczęcie przez wykonawcę realizacji przedmiotu umowy w terminie 7 dni licząc od dnia 6 lipca 2016 r., przy czym przedmiot umowy - poza prowadzeniem robót budowlanych - obejmował

także inne obowiązki wykonawcy, poprzedzające przystąpienie do robót budowlanych. Nie podzielił tym samym stanowiska pozwanej, że przystąpienie do realizacji przedmiotu umowy było możliwe dopiero od chwili przekazania pozwanej terenu robót. Ponadto, jak wskazał Sąd Apelacyjny, pozwana nie kwestionowała, że w okresie od 7 do 21 lipca 2016 r. nie podejmowała działań zmierzających do realizacji przedmiotu umowy, powódka zaś - składając oświadczenie o odstąpieniu od umowy - powołała się na zaniechanie realizacji przez pozwaną przedmiotu umowy.

Lakoniczne motywy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie dawały podstaw do uznania, że przedstawione stanowisko Sądu Apelacyjnego jest nieprawidłowe, a tym bardziej, że jest ono wadliwe w stopniu przesądzającym o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w przyjętym wcześniej rozumieniu. W szczególności, wbrew wywodom skarżącej, treść złożonego przez powódkę oświadczenia o odstąpieniu od umowy nie dowodziła, że powódka rozumiała postanowienia umowy w sposób „identyczny”, jak pozwana, w zakresie istotnym z punktu widzenia przesłanek decydujących o dopuszczalności odstąpienia. W oświadczeniu tym powódka wskazała, co odpowiadało rozważaniom Sądu Apelacyjnego, że mimo wprowadzenia na budowę wykonawca nie rozpoczął do dnia 21 lipca 2016 r. realizacji przedmiotu umowy, nie zaś, że nie rozpoczął on robót budowlanych w terminie 7 dni, licząc od dnia 14 lipca 2016 r.

Skarżąca nie wykazała także pozostałych twierdzonych przyczyn kasacyjnych. Problematyka wykładni oświadczeń woli będących składnikami umów wzajemnych była przedmiotem szeregu rozstrzygnięć Sądu Najwyższego, tak, gdy chodzi o metody prowadzenia wykładni, jak i jej dopuszczalne granice. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazano, z jakich powodów poruszona w nim kwestia - na tle dotychczasowego, bogatego dorobku judykatury i nauki prawa - miałaby stanowić zagadnienie prawne o istotnym charakterze (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), tj. precedensowe lub mające znaczenie dla rozwoju prawa, a tym samym wymagające kolejnej wypowiedzi jurysdykcyjnej ze strony Sądu Najwyższego. Nie przywołano także żadnych konkretnych orzeczeń Sądu Najwyższego lub sądów powszechnych, a także wypowiedzi doktryny, które

dowodziłyby, że kwestia ta wywołuje poważne wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Co więcej, dostrzec należało także, że postawione we wniosku pytanie odrywało się od okoliczności sprawy. Opierało się ono bowiem na założeniu, że postanowienia umowy były rozumiane przez strony w sposób tożsamy, podczas gdy Sąd Apelacyjny *expressis verbis* przyjął, że sytuacja taka *in casu* nie miała miejsca, co skutkowało koniecznością odrzucenia subiektywnego wzorca wykładni.

Podkreślenia wymaga przy tym, że na etapie orzekania o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy ocenia wyłącznie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, nie bada zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, których ocena ma charakter następczy i warunkowana jest uprzednią pozytywną decyzją w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13, niepubl., i z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 98 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

as]

aj